cyan magenta yellow black

Στή μητέρα τοῦ νέου ἔγραψε τό συμπέρασμα μέ βαθειά συμπάθεια, ἀλλά καί σάν σοφός ὁδηγός τῆς ψυχῆς:

«Γενικά, δέν νομίζω ὅτι ὑπάρχει (ἀνθρώπινος) λόγος ἱκανός νά σέ παρηγορήσει, ἀλλά νομίζω ὅτι γιά τά παρόντα ἀνάγκη προσευχῆς ὑπάρχει. Εὔχομαι, λοιπόν, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἀγγίζοντας τήν καρδιά σου νά φέρει φῶς στήν ψυχή σου μέ τούς ἀγαθούς λογισμούς, γιά νά ἔχεις ἀπό μέσα σου τήν πηγή τῆς παρηγοριᾶς».

Καί, βέβαια, ἐξυπακούεται ὅτι τό ἀγώνισμα εἶναι κοινό γιά ὅσους ἀξίζει ὁ μεγάλος πόνος τῆς ζωῆς.

«Ἄς κάνουμε λίγη ὑπομονή (...), ὅλοι τόν ἴδιο δρόμο θά πορευθοῦμε καί ὅλους τό ἴδιο κατάλυμα μᾶς περιμένει. Ἐκεῖ, ὅπου δέν ὑπάρχει ἀλλοίωση οὔτε σώματος οὔτε ψυχῆς. Στή χώρα ἐκείνων πού ζοῦν πραγματικά, ὄντας ὅμοιοι πάντοτε αὐτοί πρός τούς ἑαυτούς τους. Ἐκεῖ ὅπου οἱ βάσεις εἶναι ἀμετακίνητες, στή ζωή πού δέν μπορεῖ τίποτε νά τήν κλονίσει, δέν ὑπάρχει πιά κανένας κίνδυνος νά ὑπεισέλθῃ ἡ ἁμαρτία (...) στήν ἀνάσταση (...) ἡ ζωή εἶναι μία καί ἀναλλοίωτη!».

«Αὐτός δέ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός
καί ὁ Θεός καί Πατήρ ἡμῶν, ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς
καί δούς παράκλησιν αἰωνίαν καί ἐλπίδα ἀγαθήν
ἐν χάριτι, παρακαλέσαι ὑμῶν τάς καρδίας
καί στηρίξαι ὑμᾶς ἐν παντί λόγῳ καί ἔργῳ ἀγαθῷ».

(Β' Θεσ. β' 16)

Μέ τήν εὐγενική χορηγία

ΤΕΛΕΤΑΙ
ΑΔΑΜ
ΑΔΑΜ
ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ 73
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ 161 21
ΤΗΛ.: 2107247917 - 2107237162
FAX.: 2107219646 - ΚΙΝ.: 6944.36.53.35

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε., ΤΗΛ: 210 92 14 820, www.eptalofos.gr

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

«Τῇ θλίψει ὑπομένοντες
τῇ ἐλπίδι χαίροντες
τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες»

(Ρωμαίους ιβ', 12)

Τόν πόνο ἀπό τόν θάνατο ὁ πιστός τόν ἀντιμετωπίζει μέ Ὑπομονή, μέ Ἐλπίδα, μέ Προσευχή

Τοῦ Μητροπολίτου
Καισαριανῆς, Βύρωνος & Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

Ἡ ζωή μας μέσα στό χρόνο, δῶρο θεῖο, εἶναι συνάμα δύσκολο ἀγώνισμα, πού ἀντιμάχεται καθημερινά τή φθορά καί τό θάνατο. Ὁ Ἅγιος Πατέρας μας Βασίλειος ὁ Μέγας παρατηρεῖ ὅτι *«καί πρίν ἡ ψυχή μας, μέ τό θάνατο, χωρισθῇ ἀπό τό σῶμα πεθαίνουμε πολλές φορές οἱ ἄνθρωποι»*, καθώς ὁ χρόνος περνᾶ ἀπό πάνω μας καί ἀφήνει τά ἴχνη του στό σῶμα καί στήν ψυχή μας. Ἀντίδοτο σ' αὐτή τή μελαγχολική πραγματικότητα, πού ἀπειλεῖ νά ἀποδιοργανώσει τόν ὅλο ἄνθρωπο καί κυρίως νά βυθίσει σέ ἀθεράπευτη ὀδύνη τό πνεῦμα του, εἶναι ἡ πίστη στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά μᾶς καί ἡ ἐμπιστοσύνη στό σοφό Του σχέδιο γιά τή ζωή μας.

Αὐτές τίς μεγάλες ἀλήθειες προσφέρει, μέ πολλή ἀγάπη καί εὐαισθησία, συνοδευόμενες μέ τά δάκρυα τῆς συμπαθείας του, ὁ Μ. Βασίλειος στίς δύο παραμυθητικές (παρηγορητικές) ἐπιστολές του πρός τόν παιδικό του φίλο ἐπιφανῆ ἄρχοντα Νεκτάριο καί πρός τήν ὁμόζυγό του (σύζυγο) πιστή χριστιανή πού ἐθρήνουν τόν ἀδόκητο θάνατο τοῦ παιδιοῦ τους.

Τμήματα ἀπ' αὐτές παραθέτουμε ἐπειδή ἡ χάρη, ἡ λεπτότητα, τό μέτρο τοῦ λόγου, συνοδευόμενα ἀπό τήν πηγαία ἀγάπη καί ἐγκαρδιότητα, κάνουν αὐτές τίς ἐπιστολές φάρμακο παρηγορίας γιά κάθε ὁδοιπόρο αὐτῆς τῆς ζωῆς, πού συχνά μᾶς κερνᾶ τό νάμα της ἀνάμεικτο μέ τό δάκρυ μας.

Ἔγραψε στόν πατέρα τοῦ υἱοῦ:

«Πόσο στέναξα καί πόσο δάκρυ ἔχυσα ποιά ἡ ἀνάγκη καί νά τό πῶ; Ἄλλωστε ποιός ἔχει τόσο πέτρινη καρδιά ἤ εἶναι ξένος ἀπό τήν ἀνθρώπινη φύση, ὥστε νά μήν τόν ἀγγίξει τό συμβάν ἤ ἡ ψυχή του νά αἰσθανθῇ μέτρια θλίψη; (...). Κι ἄν θέλαμε νά θρηνήσουμε γοερά καί νά κλάψουμε γιά τό γεγονός, δέ θά μᾶς ἔφτανε ὁλόκληρη ἡ ζωή, οὔτε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἄν ἀναστέναζαν μαζί μας θά μποροῦσαν νά ἰσοφαρίσουν τόν ὀδυρμό μέ τή συμφορά. Ἀλλά κι ἄν γινόταν δάκρυ τό ρεῦμα τῶν ποταμῶν δέν θά ἦταν ἀρκετό νά δώσει τέλος στό θρῆνο, γι' αὐτό πού συνέβη.

Ὅμως, ἄν θελήσουμε νά φέρουμε μπροστά μας καί τό δῶρο πού ὁ Θεός ἐναπέθεσε στίς καρδιές μας, ἐννοῶ τό συνετό λογισμό, ὁ ὁποῖος γνωρίζει νά βάζει ὅρια στίς ψυχές μας ὅταν εὐτυχοῦμε, καί ὅταν ἔρχεται ἡ σκοτεινιά νά μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ἔτσι εἶναι τά ἀνθρώπινα (...) καί πάνω ἀπ' ὅλα ὅτι εἶναι προσταγή τοῦ Θεοῦ τό νά μή λυπούμεθα, ὅσοι ἔχομε πιστεύσει στό Χριστό, γι' αὐτούς πού φεύγουν ἀπ' αὐτό τόν κόσμο, ἐπειδή ἔχομε τήν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως, καί ἐπίσης ὅτι ὁ Ἀθλοθέτης ἐπιφυλάσσει μεγάλα στεφάνια δόξης γιά τή μεγάλη ὑπομονή (...), θά αἰσθανθοῦμε σύντομα νά μετριάζεται ἡ θλίψη.

Γι' αὐτό σέ παρακαλῶ, ὡς γενναῖος ἀγωνιστής πού εἶσαι νά σταθῆς ἀκλόνητος στό χτύπημα καί νά μήν ἐξουθενωθῆς ἀπό τό βάρος τῆς λύπης, μήτε νά ἀφανισθῇ ἡ ψυχή σου. Καί ἄν εἶναι πάνω ἀπό τήν κατανόησή μας οἱ αἰτίες γιά τίς ὁποῖες ὁ Θεός οἰκονομεῖ ὅσα μᾶς ἀφοροῦν, ὅμως ὁπωσδήποτε αὐτό πού κανονίστηκε ἀπ' Αὐτόν πού εἶναι σοφός καί μᾶς ἀγαπᾶ, εἶναι ἀποδεκτό, ἔστω κι ἄν μᾶς προξενῆ πόνο. Διότι Ἐκεῖνος γνωρίζει καλά μέ ποιόν τρόπο γιά τόν καθένα σχεδιάζει καί πραγματοποιεῖ αὐτό πού εἶναι συμφέρον καί γιά ποιό λόγο τό μάκρος τῆς ζωῆς καί τό τέρμα της μᾶς τά ὅρισε ἄνισα. Ὑπάρχει ἕνας ἀκατανόητος γιά μᾶς λόγος, σύμφωνα μέ τόν ὁποῖο κάποιοι ἁρπάζονται γρηγορότερα ἀπό ἐδῶ κι ἄλλοι ἀφίνονται νά ταλαιπωροῦνται περισσότερο στό γεμάτο πόνο αὐτό βίο. Τό συμπέρασμα εἶναι ὅτι γιά ὅλα ὀφείλουμε νά προσκυνοῦμε τήν φιλανθρωπία Του καί νά μήν δυσανασχετοῦμε.

Δέν χάνουμε γιά πάντα τό παιδί. Τό ἐπιστρέψαμε σ' Ἐκεῖνον πού μᾶς τό ἐδάνεισε. Δέν ἀφανίστηκε ἡ ζωή του, ἀλλά μεταβλήθηκε πρός τό καλύτερο. Δέν τόν σκέπασε ἡ γῆ τόν ἀγαπητό, ἀλλά οὐρανός τόν δέχτηκε».